

Příloha č. 1: Informovaný souhlas k rozhovoru

UNIVERZITA KARLOVA
FAKULTA TĚLESNÉ VÝCHOVY A SPORTU
Josef Martího 31, 162 52 Praha 6-Vešelavín

INFORMOVANÝ SOUHLAS

Vážený pane doktore,

v souladu se Všeobecnou deklarací lidských práv, nařízením Evropské Unie č. 2016/679 a zákonem č. 110/2019 Sb. – o zpracování osobních údajů a dalšími obecně závaznými právními předpisy (jakož jsou zejména Helsinská deklarace, přijatá 18. Světovým zdravotnickým shromážděním v roce 1964 ve znění pozdějších změn (Fortaleza, Brazílie, 2013); Zákon o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zejména ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 372/2011 Sb.) a Úmluva o lidských právech a biomedicíně č. 96/2001, jsou-li aplikovatelné), Vás žádám o souhlas s Vaší účastí ve výzkumném projektu na UK FTVS v rámci bakalářské práce s názvem Krizový management sportovních akcí RunCzech v době pandemie prováděném v Running Mallu na Praze 7 - Holešovice.

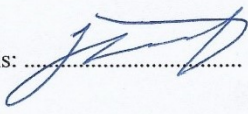
1. Sběr dat bude probíhat pomocí polostrukturovaného rozhovoru, který bude nahrán a následně převeden do písemné formy.
2. Rozhovor bude probíhat dne 14. 5. 2021.
3. Jde o neinvazivní metodu.
4. Tento výzkum nebude přinášet žádná rizika.
5. Přínosem tohoto výzkumného projektu pro Vás bude zpětná vazba na provedení krizového managementu k sportovním akcím RunCzech v první covidové vlně.
6. V průběhu výzkumu nebudou pořizovány fotografie ani videozáznam.
7. S celkovými výsledky a závěry výzkumného projektu se můžete seznámit na emailové adrese danistiborova@gmail.com.
8. V maximální možné míře zajistím, aby získaná data nebyla zneužita.

Jméno a příjmení předkladatele a hlavního řešitele projektu: Daniela Stiborová

Podpis: .....

Prohlašuji a svým níže uvedeným vlastnoručním podpisem potvrzuji, že dobrovolně souhlasím s účastí ve výše uvedeném projektu a že jsem měl možnost si řádně a v dostatečném čase zvážit všechny relevantní informace o výzkumu, zeptat se na vše podstatné týkající se účasti ve výzkumu a že jsem dostal jasné a srozumitelné odpovědi na své dotazy. Byl jsem poučen o právu odmítnout účast ve výzkumném projektu nebo svůj souhlas kdykoli odvolat bez represí, a to písemně Etické komisi UK FTVS, která bude následně informovat předkladatele projektu. Dále potvrzuji, že mi byl předán jeden originál vyhotovení tohoto informovaného souhlasu.

Místo, datum: Praha, 14. 5. 2021

Jméno a příjmení účastníka: Mgr. Sašo Belovski, Ph.D. Podpis: .....

Příloha č. 2: Rozhovor se Sašou Belovskí –RunCzech Business Development Director konaný 14. 5. 2020

Měl RunCzech připravený nějaký preventivní scénář (krizový, komunikační) pro případ, že by z jakéhokoli důvodu muselo dojít ke zrušení některého nebo více závodů?

Teoreticky, každý asi řekne, krizový management existuje, krizový plán existuje a podobně. V praxi, bohudík, nebo bohužel, na to není nikdo úplně mentálně připravený. V případě deště, sněhu nebo velkého vedra, to bylo všechno zvládnutelné. Covid, takovou pandemii, asi nikdo nikdy neřešil. Když někdo chtěl řešit smlouvy do takových detailů, tak to bylo podchyceno jako „vyšší moc“, vždycky to bylo takové na okraj. My jsme rámcově měli nějakou zkušenost s krizovými situacemi, ale ne takového rozsahu. Spíš jsme měli zkušenost v tom našem maratonském světě – co se stane, když bude velké vedro, když se někdo zraní apod. Na to jsme měli contingency plány. Tu pandemii si nikdo netušil a neřešil a hodně nás to překvapilo.

Máte (měli jste) stanovený krizový tým? Máte v rámci fungování krize rozdělené role, nebo je to týmová práce celého RunCzech?

Přesně, máme krizový tým. Ten nefunguje jen v období krize, funguje i bez toho. A skládá se z lidí, kteří pracují pro RunCzech, kteří jsou zkušenější, pracují více sezón, plus externí tým lidí, kteří zastupují medical, dopravní podnik (trafic, první pomoc), kteří jsou jako konzultanti. Ale krizový tým, jako full time job neexistuje. A myslím, že ostatní to mají stejně.

Jste velmi aktivní na sociálních sítích, hlavně na Facebooku. Vnímáte je jako důležitý, možná nejdůležitější prostředek komunikace?

Ano, učíme se. Samozřejmě celý svět se učí a celý svět se mění. Samozřejmě ten digitální marketing, nebo digitální komunikace přišla ve velkém, a i když jsme my – náš produkt hodně nedigitální, protože se setkáváme na ulici a běžíme spolu, a my jsme se rozhodli, víme, že toto je budoucnost a možná do loňska jsme si říkali, že ji chceme/nechceme, teď víme, že chceme, protože to je budoucnost. Digitální marketing a digitální media a social media jsou způsob nejen jak je používat jako marketing, ale opravdu jak komunikovat s lidmi. Protože mladší lidé ani neumí jinak komunikovat, tak musíme. Hodně lidí si dělalo srandu, a my jsme na začátku také byli mezi nimi, že virtuální závody, co je to za blbost apod. A i dneska ještě většina organizátorů závodů, nejen v Česku, ale i v zahraničí říkají, že až někdo to pustí, že zmizí ty virtuální závody. My máme jiný odhad. Ty virtuální závody jsou tady a zůstanou. A nejen že zůstanou, ale staly se součástí toho celého „experience“ toho běžce. Protože lidé už jednoduše

jinak konzumují informace, jinak konzumují experiences. Už nepotřebují, abyste byli v Tokiu, nemusíte být v Tokiu, můžete být virtuálně v Tokiu. 5G otevírá úplně jiné možnosti, jak běžet s kamarády spolu, i když jste na úplně jiné straně světa. Takže my říkáme, že covid jen zrychlil ten transfer do digitálního světa a my jsme do toho také interně investovali čas i kapacitu a kolegy, lidi a energii, abychom se stali experty a naučili se v tom digitálním marketingu. Už máme tým. Kdo nás sleduje, ví, že komunikujeme denně. Neříkám, že neděláme nějaké chybičky, ale jsme aktivní a přistupujeme k tomu pozitivně, protože si myslíme, že zůstane i po covidu. To není jen momentální trend.

Jaký byl Váš postoj k celé krizi? Jak jste to jako RunCzech vnímali? Dříve jste v jiném rozhovoru uvedl, že zpočátku nastala „interní deprese“, změnil se nějak ten přístup? Vymanili jste se z deprese?

To všechno nastalo jedenáct dní před začátkem prvního závodu. Pro nás těch jedenáct dní je nic, malá doba. My jsme do poslední chvíle nechtěli věřit, nebo věřili, že ta pandemie, co je tu nakaženo, za týden nebo za dva, za tři bude pryč, měsíc maximálně apod. A potom jsme museli těch jedenáct dní před závodem opravdu oznámit veřejně, že závod nebude a posune se na nějaký pozdější termín. My jsme si mysleli, že za pár měsíců už to všechno bude v pohodě. Takže to byl ten březen 2020. To nejdřív byla, ani ne ta deprese, ta nastala o trochu později, nejdřív bylo takové překvapení, co a jak bude a nebude, jako asi všichni ostatní v takové situaci. Ta deprese potom, možná asi to je trochu silné slovo, nastala, když jsme viděli, že se musí zrušit celá sezóna nebo že nebudeme mít ten kalendář stejný, jak jsme si zvykli. Kdo jen trochu zná ten RunCzech, ví, že RunCzech vlastně exportuje inovace, exportuje kreativitu, exportuje pozitivní energii. To je vlastně naše práce. Co prodáváme jako firma, jako business? My prodáváme emoce, endorfíny, pozitivní náladu apod. Po nějaké době, když jsme si už uvědomili, že velké akce – maraton a půlmaraton – v Praze nebudou, tak byla taková chvílka, když bylo nebezpečné, že jsme si mohli říct, OK zavřeme a počkáme, až se to otevře, až nám vláda řekne, že něco dělat můžeme. Takže to byl ten moment, že bylo nebezpečné spadnout do těch depresí. Ale my místo toho jsme si nastavili interně mentálně, že to nechceme akceptovat, musí být nějaké řešení, pojďme být třikrát kreativnější, než normálně býváme. Protože něco musíme udělat. Protože lidé to očekávají apod. Velký rozdíl mezi 2020 a 2021 byl to, že na začátku, když ty jako organizátor běžeckého závodu nebo masového běhu, jsi šel kdekoli, brali to jako zabijáka. Masovka znamenala, že vy jste ti, kteří nakazí nejvíc lidí apod. Takže obecně mínění veřejnosti v té době bylo ještě horší, že poslední, co se povolí, by měly být běhy. Takže my jsme bojovali nejen interně, ale i jsme potřebovali pracovat na tom změnit myšlení veřejnosti, že

vlastně v celém tomto období pandemie a nemoci běh pomáhá a není nepřítel. (Běh) Je součástí řešení a není součástí problému. Ale 2020 celý rok jsem žili s tím, že běh nebo masové akce přináší problémy, a ne řešení. Když udělám fast forward 2021, už si lidi za ten rok udělali studie, udělali si case study, i média se snažila. Ve 2021 už všichni mluví, že běh, sport obecně, kdo sportuje je zdravější. Takže přispívá k tomu, aby bylo méně případů. 2021 už jsme šli na ta jednání s jinou energií, s tím, že přinášíme řešení, nepřinášíme problém. Když se vrátím zpět na 2020, tak tam jsem začali vymýšlet věci a výsledkem na svět přišly nápady a projekty Česko běží dál, běhání na letišti, protože letiště bylo zavřené, ale poskytlo volný prostor. Tam se mohli rozdělovat lidi a kontrolovat počet lidí podle pravidel. Kolik nám dáte? 100? OK 100! – 500? dobrý 500! Takže bylo 500 ráno, 500 odpoledne a 500 večer. Takže jsme našli nějaké řešení a pokusili jsem se a snad úspěšně, aby ten 2020 nebyl ztracený ročník, ale aby to byl ročník, ve kterém RunCzech šíří pozitivní zprávu a ne pande-depresi. Aby nebyl z těch, kteří šíří negativní zprávy, protože jsme byli obklopeni negativními zprávami, tak jsme se rozhodli, že půjdeme jiným směrem.

Vaše závody mají velmi rozsáhlou skupinu účastníků – od amatérských běžců až po světovou elitu. Někteří se připravují roky, jiní to jednoduše „jdou hecnout“. Rozhodovali jste se nějak, která skupina pro vás bude v krizi přednostní?

Běhání a maraton, tak to i prezentujeme a máme to i v našem mottu a logu ALL RUNNERS ARE BEAUTIFUL, je nejinkluzivnější sport asi ve světě. To znamená, že je opravdu pro každého. Protože máme různé distance – maratony, půlmaraton, pro děti minimaraton i štafety. Takže cíl je, že nikdo nemůže říct, že nemáme pro něj nějaký závod. Takže my vůbec nerozlišujeme cílové skupiny. Samozřejmě máme communities, ale nediskriminujeme, jestli je to pro někoho. Náš cíl je zapojit co nejvíce lidí. Protože my, co prodáváme, vlastně nebo co organizujeme, je zdraví. Propagujeme zdraví. Propagujeme aktivní zdravotní styl. Samozřejmě náš cíl, možno nazvat náš business model, je organizovat závody pro co nejvíce lidí, zapojit co nejvíce lidí. V době covidu samozřejmě nebylo možné nabídnout všechno všem. Nám bylo předřazeno, a to jsme udělali i pro ten Liberec a pro Ústí, ten restart závodů jen pro elitní běžce. Bylo to asi nejjednodušší, ne zorganizovat, ale početně akceptovatelněji, abychom udělali něco pro ně. Tak jsme udělali závod pro elitní běžce a Ústí a Liberec už jsme dělali pro lidi ve skupinách a koridorech. Nemám pocit, že bychom někoho z jakéhokoliv důvodu upřednostňovali, že nám víc vyhovuje, že by někdo platil víc a někdo méně, tak dáme toho, kdo platí víc. Cena je stejná a nabídka je stejná. Možná automaticky a přirozeně se nabízí víc

možností pro ty elitní atlety a plus, když se zavřou hranice a letiště, tak to, co bylo možné organizovat na letišti a pivovaru, bylo převážně pro místní.

Trošku z ekonomického hlediska – v dřívějším rozhovoru jste uváděl, že vaše příjmy jsou momentálně tvořeny zhruba 50 % ze sponzoringu a zhruba 50 % z registrací. Ovlivňovalo toto nějak zaměření krizového managementu? Vy jste říkal, že partneři vás podrží a zatím podrželi. Cítíte to třeba tak, že riziko ztráty by mohlo být větší na straně veřejnosti?

Ano, partneři nás podrželi, stále nás drží. Jsme v dalším ročníku covidu a stále jsou s námi. Takže jsme rádi a my stále pokračujeme a vymýšlíme další věci. Co se týče té druhé půlky, dejme tomu veřejnost, také se to odráží skrz metody navrácení peněz na startovné. Jsou s námi, běží a momentálně se to vyvíjí, protože děláme virtuální závody, nějaké virtuální challenge a lidé jsou aktivní. Ptají se a my neděláme nějaké scientific výzkumy, co a jak, ale spíš jak to cítíme z osobního setkání, z osobních zkušeností ze sociálních médií, že nemáme seriózní problém řešit toto téma.

Byli jste připraveni na možnost, že ani ty „rezervní běhy“ nebudou možné? Že prostě je ze dne na den zruší? Měli jste připraveny nějaké další alternativy, jak byste pokračovali?

Samozřejmě, s tím jsme žili do poslední chvíle, s tím jsme žili i během závodu. Už tehdy jsme přemýšleli, co a jak. Toto se částečně i stalo, protože jsme to otevřeli a potom se to zase zavřelo. Jestli si pamatuji chronologicky správně, potom se to zase otevřelo na to Ústí a Liberec, pak zase se to zavřelo. Liberec byl ten poslední den, v neděli nebo tak, a v pondělí už bylo zavřeno a nemohlo se startovat. Kdyby bylo o týden později, zase by bylo všechno zbytečně. Ti, co chtějí něco dělat, asi mají trochu štěstí. Ti, co chtějí vytvářet a mají energii apod., ty sleduje asi i trochu to štěstí. Ale my jsme byli připraveni. Tím pádem by to už ani nebylo překvapení. Dělalí jsme to ve stylu, na místech a s počty, které se nechají snadno flexibilně měnit a připravit jak komunikačně, tak technicky.

Rušení závodů samozřejmě znamenalo, že jste se museli nějak vypořádat s registracemi, které už běžci měli zaplacené. Vy jste se rozhodli jít cestou nevracení peněz, ale možnosti přeregistrace na rok 2021 a 2022. Jaké byly reakce běžců?

To bylo velkým tématem. Rozumíme tomu. My do dneška držíme peníze od těch běžců, oni nám je tehdy dali a my zrušili závod. Takže mají každé právo si o ně požádat. Protože jsme stále věřili, že ty závody budou dříve nebo později a ten pocit ze sociálních médií, obecných médií apod. bylo, že nikdo převážně, samozřejmě vždy se najde pár případů, ale obecně převládala ta atmosféra, že dokonce i lidé nechali nám ty peníze a řekli: Nepotřebujeme je vrátit, hlavně

přežijte, jsme s vámi, v našem zájmu je, aby RunCzech přežil, aby měli své závody. Ale my jsme samozřejmě, i dneska to platí, že každý, kdo zaplatil startovné, má nárok ho využít na 2021. Potom, když jsme si uvědomili, že 2021 stále není normální ročník, tak teď jsme to zase posunuli na další rok 2022. Plus někomu nevyhovuje ten datum a nemůže přijít, může si předat (registraci) někomu jinému, může si ho vyměnit. I tehdy byly možnosti na pojištění startovného. Takže jsme udělali všechny možné varianty, abychom uspokojili všechny běžce, a s vědomím, že jim dlužíme ty peníze a najít společný způsob, jak si vyhovět.

Ministerstvo i hygienické ústavy k vám byly velmi vstřícné, pomohly k úspěšnému uspořádání alespoň některých závodů. Čím myslíte, že to bylo?

Nevím, jaké zkušenosti mají jiné kluby a jiné závody, ale hygienu musíme pochválit, protože obecně jsme s nimi, a myslím, že nejenom my, ale i veřejnost, že vyšli vstříc, že nebyli nepřijemní. My máme super zkušenosti s hygienou. Vždy byly nápomocní, a nejen alibisticky nebo lobisticky nápomocní, fakt se zajímali, snažili se najít řešení, četli všechny naše dokumenty, poslouchali nás. Měli jsme tisíc schůzek s nimi atd.

Proč? Možná jedna věc, možná co je rozdíl, co jsme dělali my a ne ostatní. Ostatní, a nás také jednu dobu lákalo, nebo jsme přemýšleli, spíš klepali na dveře a říkali, že máme problém, a pokud nás nepustíte a podobně. Anebo chtěli nějakou pomoc a tak. My samozřejmě přivítáme jakoukoli pomoc a tak, a také jsme řešili co a jak. Ale my jsme se asi snažili, když jdeme za institucí, nejen za hygienou, ale i ostatními jsme se snažili na kusu papíru přinést, co my můžeme udělat, aby se všechno zlepšilo. Co RunCzech může udělat, aby se pomohlo informovat lidi, edukovat lidi, vysvětlovat jim – v té době nebyla tolik v tématu vakcinace, ale o testování – aby nosily roušky a tak. My jsme šli s energií být nápomocní s řešením, a ne být součástí problému. Takže to je asi jeden z důvodů, proč hygiena mohla nápomocná. Plus my jsme šli za nimi s profesionálně připravenými projekty, s naplánovaným každým metrem a každou sekundou a řekli jsme jim, co plánujeme udělat. A oni to viděli jako průchodné a povolili nám udělat ty dva závody.

Neměli jste obavy, že závody v Liberci a Ústí by mohly být potencionálním covidovým hnízem? A z následné záporné reakce na sociálních sítích?

Samozřejmě to riziko bylo, ten tlak byl, nebezpečí apod. Ale my i přes kalkulované riziko (umíme, máme tým, máme kapacitu, máme know how a do toho září už jsme se poučili co a jak) umíme udělat bezpečný závod. Bezpečně jsme zvážili, že když bude závod, bude větší dobro než věci špatné. Když nebude závod, bude špatně. Takže jsme udělali všechna možná opatření, aby závod byl bezpečný, aby na těch dvou závodech byla nula případů pozitivních.

Na sociálních sítí bylo velmi diskutované téma vizuál medailí. RunCzech je znám nádhernými, originálními medailemi. Pro závody konané na podzim 2020 jste ale zvolili jednotný design, k čemuž se uživatelé na Facebooku vyjadřovali se zklamáním. Byla to jediná možnost, jak to udělat?

Jsme spokojeni s rozhodnutím, které jsme tehdy udělali, protože teď retrospektivně bychom udělali stejné rozhodnutí. Není to úplně win-win situace. Objednávají se mimo Česko, cestují měsíc letadlem, lodí a celé je to logisticky náročné. Takže to není, že se rozhodnete a medaile máte zítra tady, protože hovoříme o tisících a tisících medailí. Na ty medaile bylo tisíc otázek. Pokud použijeme ten grafický vizuál teď, to znamená, že ho nebudeme moci použít příště. Potom, když uděláme medaile na tento závod a on se zruší a místo toho může být jiný závod, když uděláme závod tento měsíc, může se zrušit a bude za měsíc. My jsme brali vše toto v úvahu. Řekli jsme si, že nejjednodušší je udělat jednu várku medailí, mít je jako na skladě a použít je na cokoliv přijde. Tak se stalo, měli jsme je. Hrozilo, nebo bylo nebezpečí, že nebudou vůbec žádné medaile. Myslím, že by běžci byli víc zklamáni než mít dvě medaile stejné, alespoň si budou pamatovat ten minulý ročník.

Krise přece jenom trvá už poměrně dlouho, změnil se i Váš přístup k ní? Nahlížíte na to stejně jako na krizi, nebo už jste si zvykli? Není ta krizová situace vlastně už trošku normálnější?

Tak to je asi individuální, ale nevnímáme to asi stejně jako ostatní, i když trochu děláme tu paralelu v porovnání s maratonem, že ta krize byla dlouhá. My to vnímáme, propagujeme a říkáme těm běžcům: vnímejte to jako maraton – když začne, víte, že cíl je daleko, nevidíte ten cíl, ale víte, že tam někde je a bude. To je ta naše pozitivní zpráva. My chceme té krizi ukázat svaly. Neakceptujeme krizi, neakceptujeme, že nás corona psychicky zabije, ale nejen nás interně ve firmě, ale my jsme ti, kteří, pokud ne my, kdo jiný, kdo může do světa pustit pozitivní zprávy. Myslím, že 2020 a 2021 už jsme všichni v té krizi dospělejší, v té krizi jsme všichni zkušenější, už je vakcína na cestě, už je skoro půlka národa naočkovaná i Evropa a svět a vidíme pomalu, že už se ten konec blíží. A stále teď trochu víc v klidu a trochu víc v čase, i když ne úplně, jsme byli schopni připravit a nachystat ten 2021 a ta naše prezentace, kterou používáme pro jednání, začíná větou: Rok 2021 je další ztracený ročník? My si myslíme, že ne. Proč? A tam máme pak 20 slidů, proč si myslíme, že ne. Protože se to stalo společenskou, zdravotnickou, politicko-filozofickou zprávou. Nejde jen o to běhání, ale jde o lidi, kteří se v karanténě doma zblázní. Musí ven! Lidé už skoro neposlouchají pravidla, chtějí si zaběhat. Běžecský trh v době covidu se navýšil o 20 %. Lidé, kteří nikdy neběhali, začali běhat, protože nic jiného nemohli dělat. A ti, kteří už jednou začnou běhat, je to jako virus, když jednou

začnete běhat, nepřestanete, i když přestane covid. Stane se to stylem života. Nezajímá nás už covid a jdeme si po svém nabízet zkušenosti. Stále zatím zůstane ten hybrid mezi virtuálním světem a reálnými závody. Už máme portfolio na 2021, máme kalendář, který i když se trochu upraví, víme, co máme dělat, každý měsíc.

Příloha č. 3: Rozhovor se Sašou Belovski –RunCzech Business Development Director konaný 20. 10. 2020

Přicházíte s nápady, jak by se sponzoring dal aktivovat?

Ano, protože my máme zkušenost, máme tolik partnerů, máme tolik let za sebou. Ty naše smlouvy jsou naše vzorky, a tak to funguje s našimi partnery dlouhou dobu. A když přijde někdo nový, nebo když je nový člověk z té firmy, se kterým jednáme, tak mu představíme tady tu logiku, jak jsem teď říkal, a není s tím problém.

Jak velký podíl příjmů tvoří sponzoring?

Kdybyste se ptali před pěti lety, tak řeknu bohudík nebo bohužel, tvořilo třeba 70 %. Snažíme se být méně závislí na tom. Protože to neběželo tolik lidí, teď máme mnohem víc závodů, takže to se trochu vyrovnalo, bych řekl. Teď bych řekl, že více méně 50/50. 50 % je sponzoring, 50 % je z registrací.

A takhle něco třeba od regionů nebo od krajů, kde ty závody probíhají, tak tam nic nežadáte?

Podporují, dávají nějaké peníze výjimečně. Pro nás je tam důležité od města, od kraje, od instituce zajištění té bezpečnosti, tu záštitu, že nám pustí ty ulice, protože nám vlastně dávají ty ulice, zastaví tramvaje, někdy domluví tu elektřinu, uklidí okolí a podobně. A plus nám dá tu přesně záštitu. Občas podporují i peněžně, některý rok více, některý rok méně, není to permanentně, na co se můžeme spolehnout v tom rozpočtu. Spíš se snažíme přemýšlet podnikatelsky. Já vím, že někteří obchodní lidé, třeba i ve světě, někdy fungují tak, že to samotné město pořádá a někdy si lidé možná myslí, že i my organizujeme jakoby pod hlavičkou města apod. To je náš partner, ale my jsme konec konců s.r.o. a musíme si vydělat, abychom přežili.

Ale to je v zájmu toho města, když si obyvatelé myslí, že to pořádá pro ně to město. Vám to asi nějak extra nevádí, vyberete startovné, dáte prostor partnerům, a necht' si závodník myslí, že to je produkt toho města. Nebo chcete, aby věděl, že to je Vaše?

My to bereme jakoby malou olympiádu. To je společné síly všem. Bez každé z těch puzzles, těch částí, se to nestane, ani bez dobrovolníků, ani bez podpory města. Pokud pan primátor řekne: tady to nebude, a nebude. Proto sponzory bereme jako partnery a města bereme jako co-organizátory.

Konaly se vůbec nějaké akce? Protože ono to vypuklo akorát tak jako na začátku jara.

Standartní klasický akce z toho portfolia RunCzech se nekonaly, místo toho jsme vymysleli improvizovaný náhradní závody, který byly v rámci aktuálního stavu a regulativy a protokolů a zákona v době covidu.

A to probíhalo jak?

Na jaře, chronologicky, když to začnu. Na jaře, dva týdny před závodem, nám zrušili půlmarathon. To byl náš velký první úder. Potom už zrušili ten marathon, který byly dvě největší akce roku. Pak nastala ta naše interní deprese, jako asi u všech ostatních. To byl ten květen. Co se stane? Jak se stane? Zavíráme, nezavíráme? Budou závody, nebudou závody? Už jsme si uvědomili, že tady ten covid zůstane. Že to není měsíční záležitost. A pak my jsme si to dali dohromady a začali jsme přemýšlet, že nemůžeme jenom spát. Pojďme si otevřít starý šuplík, pojďme si dát pivo a pojďme si popřemýšlet, co můžeme udělat, co je v rámci zákona. A pak jsme si řekli, že ok kolik nám vláda povolila... povolili tisíc lidí, aby se shromáždili. Pro tisíc lidí nebo méně nemůžeme zavírat ulice, nemůžeme zavírat město, to je až moc velká zátěž. Tím pádem pojďme zkusit, co můžeme udělat na otevřeném prostoru, ale zároveň na nějaké kompaktní aree, kde nebudeme vadit nikomu. Zároveň jsme cítili, a to je důležité, jako občanskou povinnost, jsme cítili, že běžci, lidi, veřejnost očekávají něco od RunCzechu, ať se stane. Měli všichni otevřené oči, bude, nebude, co nám nabídnete a podobně. Protože, všichni lidi, s čím se teď potkali – karanténa, lidi už se fyzicky a mentálně doma začínali šlíit a potřebovali pohyb a potřebovali něco dělat. Všichni byli v té karanténě, v tom období, na nějakých virtuálních přednáškách, testech, trénincích atd.

Takže co jsme vymysleli jako první krok - jako první krok jsme vymysleli projekt, který se jmenuje Česko běží dál, který má dvojsmysl. Zaprvé běžíme opravdu fyzicky a zadruhé, že Česko funguje. Že vydržíme ten covid, že to je ta filozofická zpráva, že Vás RunCzech podpoří a nenechá vás/nás běžce v tom. Protože my sami sebe se vnímáme ne jenom jako sportovní firmu, ale my poskytujeme i hodně pracovních pozic. Od nás se odvíjí ekonomika, turistika a ta je teďka zavřená. My poskytujeme zdravý životní styl, zdraví apod. My nabízíme mezinárodní propagaci Česka, že co je schopno, co je Česká republika schopná udělat, jak si s tím umí poradit s tím covidem. A pak jsme vymysleli, pak jsme si řekli, že my máme něco v našich rukách, které v normální sezóně nikdy nemají šanci se dostat jako hlavní téma a teď je ta šance. My jsme tři-čtyři roky zpátky spolu s Českým atletickým svazem a spolu s městy a kraji, jsme si řekli že, my máme 9-10 závodů v roce a lidi chtějí běžet každý den. My nemůžeme organizovat velké závody každý den. Takže nabídneme lidem, ať si běží, ať si organizují mini závod tam, kde si běží sami. Ať si běží v malých skupinách nebo sami. A co my jim můžeme

nabídnout, můžeme nabídnout pětakilometrové trasy, pětakilometrové proto, že jsou nejoblíbenější. Každý si to jenom stáhne a zaběhne. Pětakilometrové trasy a pokryjeme celé Česko. Takže my jsme před třemi roky vzali auta a strávili jsme celý rok cestováním od města k městu, kraj od kraje a udělali jsme 93 pětakilometrových běžeckých tras po celé republice. Od nejmenší vesnice do Prahy, kde je 7 takových tras. Oblíbené, kde lidé běžně běhají, tenhle park, tamten park atd. Teď jsme to spojili, a když celý svět začal řešit virtuální marathony, my jsme se do toho nechtěli pustit, pro nás to nemělo velký šarm. Protože my jsme udělali virtuální maraton před pěti lety, pro nás to nebyla žádná challenge. I když lidé ani nevěděli, co to je virtuální maraton, my jsme byli první, kteří to udělali. Takže my jsme věděli, že se nechceme vzdát toho fyzického běhu, fyzického kontaktu, fyzické platformy. Takže jsme z toho udělali nějaký mix reality. Řekli jsme, tady máte platformu, tady máte mapu České republiky, zaregistrujte se u nás na challenge Česko běží dál, začneme společně sbírat kilometry, běžte si sami tam, kde chcete. A tam máte na 14 minut, kde bydlíte, garantovanou RunCzech běžeckou trasu, která je označená, která je bezpečná (světlo, asfalt a tyhle věci), a na většinu z nich dokonce máme i kouče. Z těch 93 tras na 54 nejoblíbenějších máme kouče, takže ten kouč v aplikaci, dali jsme to všechno do aplikace, a ten kouč řekne já jsem dneska tady, kdo se chce přidat, já vám ve středu udělám malou skupinku, podle pravidel se to upravuje atd. Takže lidi se začali registrovat do challenge ve smyslu na celé jaro, abychom měli čas závodit. Když dáte dohromady těch 6 závodů, to dá 125 kilometrů, které vám dlužíme. Takže challenge je: udělejte si 125 km přes léto a sbírejte a ta naše aplikace pozná, kolik jste běželi. Máte tam mini challenge na 5, na 10, na 20, na 40 až 125. Tím pádem se rozjelo to Česko běží dál, lidé běželi a RunCzech nabídl platformu, jak pokračovat.

K tomu pak jsme si řekli, OK tohle je jeden projekt. Pak jsme si našli v šuplíku starý nápad, který jsme chtěli uskutečnit před šesti lety, ale nebylo to možné, protože byl běžný provoz. A nabídli jsme na letišti Praha závod na letišti, závod na runwayi, protože letiště Praha je náš partner a my tam stavíme často, jak cestujeme, jak lítáme na schůzky. A byli jsme na letišti a viděli smutný místo – prázdné, jenom dva lety za den. Hned kývli na to, vedení letiště Praha, pojdme teďka udělat ten závod. Všechno jsme měli už z před šesti let: trasu, bezpečnostní protokoly, security, koncept, marketingový plán a všechno. Máme na to kolik času, tohle bylo někdy 18. července, takže říkáme okay jsme schopný, pustíme tohle do světa. Rozdělíme si to, pozveme méně jak 1000 lidí jeden den v podvečer na Sunset run a pozveme si dalších pod tisíc lidí na Breakfast run ráno a pozveme si rodiny s dětma hned po tom, další třetí skupina. A umíme dát dohromady 2500-3000 lidí. Takhle nějak byl ten počet, aby bylo co organizovat.

A pak, když jsme si osvědčili, že funguje tenhle koncept, tak jsme ho zkopírovali a udělali jsme to stejně v Karlových Varech a Budějovicích na letištích. Takže v rámci projektu Česko běží dál vznikly tři projekty, tři Runway runy – Karlovy Vary, Budějovice a Praha a tam jsme opravdu dali běžcům tu možnost se cítit jako na runwayi. Oni přišli na terminál 2, na terminálu 2 ten check-in to bylo celé pro RunCzech, šli na check-in, tam dali svůj pas, dostali startovní číslo, šli přes security, věci se nechávat na ten rentgen a podobně, šli na gate D6, šli dolů přes ten tunel a autobus je vzal a vysadil je na letišti, kde by stálo letadlo a postavil je na startovní čáru. A na startovní čáře, protože tam mají tři runways, my jsme používali jednu a na ostatních už byl provoz. Takže ty běžci běželi a viděli přistávat letadla a odlétat. Unikátní zážitek, který doufám, že bude jenom jednou, doufám, že nebudeme to potřebovat opakovat příští rok. Tak toto se stalo přes léto, to byl červen a červenec.

A podobným stylem, jak pokračovaly naše kreativní nápady, tenhle koncept sunset, breakfast, zase jsme rozdělili ty lidi a uděláme to v Pivovaru, Plzeňský pivovar v Plzni, protože Birel je náš partner. Takže spolu s Birellem tam otevřeli muzeum a oni běželi v těch sklepech. My to tady možná podceňujeme, ale to je místo, kde vzniklo pivo, tam jsou turisté, Japonci, Číňani, Němci, je tam plno. A teď tam trochu pro český turisty interní, jim říkáme, jděte se podívat na to muzeum, prohlídněte si to muzeum, protože tam jsou tři kilometry sklepů, protože to nevěděli. Takže běželi kolem toho venku a pak do toho pivovaru a tam běželi. Takže další zážitek. A tohle se stalo přes léto do srpna. Takto jsme nějak vyřešili léto a mezitím jsme samozřejmě sledovali, co se stane na podzim.

Na podzim jsme měli Grand Prix Ústí, Liberec a podobně. Plus jsme měli náhradní kalendář pro to, co jsme rušili na jaře, aby se stalo na podzim. Půlmarathon a marathon už bylo jasné, protože jsou takto velké, tak náročné a tisíc malých drobností, že to už nebudeme organizovat. Tak jsme řekli, že definitivně pro 2020 se ruší velký pražský závody – půlmarathon, marathon a grand prix. A regiony a regionální závody uvidíme postupně. Protože ty regionální závody jsou tak kolem 3000-5000, když to rozdělíme, stále je možnost to udělat. Mezitím jsme teďka, minulý víkend, organizovali malý zážitek. To probíhalo chronologicky, jak jsme skončili v Plzni –1. srpna, tak jsme začali řešit dovolený trochu, jak využijeme, odpočineme trochu. Protože jsme nacpali všechno na to léto. Normálně bývá léto prázdný a teď to byl opak, teď bylo plný. A najednou jsme se začali bavit s našimi stakeholders v našem oboru, manažeři elitních atletů, partneři atd. A manažeři elitních atletů nám říkají: „Já mám elitní atlety, kteří trénují ve stínu, nemají závod, jsou připravení jako střely. Potřebují běžet. Teď ani nejde o peníze ani o nic, jen potřebují, aby běželi. Jste schopní udělat nějaký závod pro elitní atlety?“ Jeden nápad

– náš partner Adidas říká: „My jsme vyrobili, my si myslíme, že jsme vyrobili nejrychlejší botu v historii, s kterou na trénincích, elitní atleti tvrdí, že s tím udělají rekord. Tvrdí, že jim to zrychlují 3-5 sekund na minutu. Nemáme možnost to testovat na reálném závodě, který jsou všechny zavřené. Tak nám sedí ve skladě defacto. Máte něco vymyšleno? Můžete něco vymyslet?“ A pár takových věcí a my říkáme: hej, máme atlety, máme Adidas jako podporu, pojďme udělat závod jenom pro elitní běžce. Město nemůžeme zavřít. A jsme se procházeli tady na Letné a říkáme, máme tady ovál, perfektní trasu, nejrychlejší, která může být. Před Sparta stadionem na Letné, tam je ten ovál jeden, který je 1,6 km a 1,3 km a 16,5 kolečka dělá půlmarathon. Takže my jsme za tři týdny, za čtyři defacto, jsme organizovali závod, který normálně trvá rok organizovat. Jsme se mobilizovali, jsem se dali dohromady, a to jsme měli Adidas, atlety a potřebujeme město, Prahu a vládu ČR defacto. Tak jsme přišli s nápadem. Všichni mluví, největší inzeráty ve světě na billboardech a to, nejsou komerčních firem, to jsou města – „Pojďte, jsme otevřené, navštivte nás“, nevím, „Maďarsko vás zve“, „Rakousko Vás přivítá“ ... mluví, mluví, mluví. My máme šanci nejen mluvit, máme šanci demonstrovat, že je tady v pohodě Česko, že jsme schopní si poradit. Chcete dělat něco, co zařídí největší propagaci ve světě? když nikdo nedělal závody? Všichni kupují billboardy a podobné, a my uděláme něco, co demonstruje, že opravdu tady máte fyzický důkaz, že to funguje. Takže tady ty tři subjekty nám daly jako energie, podpořily a jsme řekli, že ok elitní atleti zařídíme tu vizi. Ministerstvo bylo super vstřícné, hygienička, hygienický ústav super vstřícný na testy na covid úplně příjemný ten proces. Hotel Hilton, partner, úplně vstřícný podmínky nastavit. Přivezli jsme nejrychlejší muže a ženy světa. Připravili jsme ten ovál. Nazvali jsme ten závod Prague 21.1 Ready for the restart – jako jsme připravení na restart, jako slovo, co se používá, že jsme otevření pro business, že jsme otevření na restart. Přišli, dokonce si děláme srandu, že i počasí jsme objednali, bylo perfektní počasí. Přišli, běželi muži a ženy, Česká televize to dala přímý přenos. My jsme to nabídli celosvětově, vzali si to od Číny do Ameriky, všichni přenášeli, protože všichni potřebují tento obsah. Zaběhli jsme světový rekord žen. Takže všechno klaplo, jak v teorii jsme si dávali na mapky, tak i v reálu se to povedlo. Bezproblémové fungování města, státu, letiště, covid testy, visa, trasěři a ta celá organizace. Bezproblémové fungování, technická příprava organizátora RunCzech – malý zázrak za tři týdny. Super nabídka, super aktivace nebo nápad pro Adidas jak launchovat. Jsou z toho nadšení, teď ještě celý komplex polepený „Praha, Praha, Praha, Praha“ atd. PR jsme dostali i bez monitoringu první den asi 70-80 článků od BBC, že zírá. Všude po světě, a o Česku ani nemluví – všechno bylo pokryto, se o Česku mluví, všechno bylo pokryto, všude bylo psáno o tom, že v době covidu, kdy všechno je zrušeno, zase ta Praha, protože teďka

RunCzech je docela známý už ve světě, lidi koukají na nás, co vymyslíme. Zase ta Praha dokázala něco vymyslet, zase neudělali jenom nějaký virtuální běh, ale pozvali všechny atlety, udělali toto, všechno zajistili. Město může říct: „Koukejte, jak my Praha můžeme fungovat, Česká republika je otevřená, umíme si poradit i s covidem, umíme si poradit i s náročnými otázkami, challenges a takovými věci“. To, co se stalo minulý víkend a podobně.

Takže byly evidentně nějaké produkty, kde jste mohli prezentovat partnery, přesto ale jich bylo méně a možná, že třeba nebyli tak atraktivní jako třeba velký maraton atd. Jaká byla reakce těch partnerů? Sami jste je oslovovali s tím: „Víte, jaká je situace, víte, že vám nebudeme moct poskytnout to, co jsme slíbili v té smlouvě“ a sami jste hledali řešení, nebo se ozývali sami, jak s tím naložíte?

Nebylo to u každého stejné, ale musím říct, že žádné překvapení u nikoho jsme nezažili. Obecně všichni byli vstřícní a bavili jsme se opravdu kamarádsky a rozumně. Samozřejmě když už bylo jasné, že všechno se to ruší, kdy jsme to oznámili i veřejně. My jsme se poradili s partnerama, a to jsme se bavili, jsme jim nastínili, co se děje, co plánujeme atd. Můžu říct, že buď explicitně nebo implicitně ta zpětná vazba od partnerů byla/je, že „nenecháme vás v tom samotný, nenecháme vás zavřít podnik“. Samozřejmě pak budeme teďka co je cíl, teďka my jedeme uvidíme, co jsme schopný všechno zorganizovat, uvidíme, co všechno se stane a pak tak nějak jsme domluvený, že pojdme v klidu teď se soustředit, ať se něco vymyslí a na konci sezony si sedneme a si řekneme: „Tak to bylo tento ročník, toto jsme si slíbili, toto se nestalo, toto máme ve smlouvě a pojdme dát nějaký rozumný řešení.“

V těch smlouvách, které jste s nimi měli, se uvažovalo o možnosti, že by se třeba ta akce z nějakého důvodu, z vyšší moci, neuskutečnila?

Samozřejmě je tam vyšší moc, i když to není ve smlouvě, zákoník ukládá, že vyšší moc má svoje podmínky, ale zase říkali jsme, že jsme tak partnersky nastavený, že ani jsme se k tomu nedostali. Ani jsme nezapojili právníky. Ani jsme neotevřeli smlouvy. Protože všichni nějak jsme chtěli najít ty řešení. Nikdo nepřišel: „Jak můžu z toho ven, jak se z toho dostanu“. Naštěstí ty naše značky nás podporují dlouhou dobu, naštěstí ty značky jsou top značky globálně nebo regionálně atd. Takže já věřím, že i v jejich zájmu je, aby podpořily RunCzech, aby přežil. Protože za těch 25 let jsme to spolu vybuodovali to celý, že to můžou považovat jako trochu svoje.

Samozřejmě je těžké odhadovat, co bude dál. Covid asi nezmizí. Bude tady za rok, za dva a je otázka, jestli se najde nějaká vakcína, nějaký očkování nebo něco. Ale dají se očekávat

problémy asi i příští sezónu, tak co s tím? Připravujete se na tu situaci nějak? A teď mám zase spíš na mysli to partnerství, ty sponzory, jestli nějak se upravují, nebo plánujete úpravu těch smluv nebo toho partnerství pro případ, že by třeba se ty závody nemohly uskutečnit? Je to taková hypotetická věc. Některé ty produkty se nakonec mohly uskutečnit a byly úplně nové a byly postavené právě pro tu situaci. Tak děláte si nějaký krizový plán na příští rok?

Tak dost skoro, dost skoro, všichni se chovali tak, že 2021 ta corona zmizí přes noc jo. Tam byl ten pocit. Asi ne jenom u našich závodů, ale i obecně. Teďka postupně, den za den, už se nám dává do hlavy, že 2021 je ohrožená. A v tom našem oboru, zvlášť je ohrožený jaro. Protože ty naše závody začínají v březnu, celosvětově ten kalendář začíná březen, duben, květen, kdy jsou ty naše nejvyšší závody. A už se pomalu připravujeme i na možnost, nemáme kompletní řešení, jak to bude a podobně, ale už když tak měsíc jsme se chovali, že 2021 bude, a hranice chystáme otevření a tak. Tak to bude, tak teďka už přemýšlíme, je tam možnost i že to se nestane. Takže je to otevřené, teďka myslím, že všichni věříme obecně tomu, že člověk jako začíná přemýšlet co s tím, všichni čekají na tu vakcínu a podobně. Ale nemáme přesnou odpověď, řešíme postupně, zase asi to necháváme na podzim. Teď jsme momentálně soustředěný, ať se stanou ty závody teďka co nejvíc, co se můžou stát. A zase ten říjen, listopad budeme věnovat co 2021. Scenária, co může být: všechno je zrušeno, tím případem bychom třeba mohli opakovat to, co jsme udělali letos. Už máme nějakou zkušenost na ty mini závody. Je že buď se najde vakcína, takže všechno bude jakoby volnější a covid bude tady, ale bude kontrolovaný. Scenário je, aby byla všechno stejně jako letos dejme tomu, ale teďka říkáme v našich organizačních plánu, jo když se dělá závod, máte chapter marketing, máte chapter technika, máte chapter toto, na konci se udělá chapter covid. Jo rukavice, roušky, rozestupy a podobně. Takže s tím budeme žít asi do budoucna navždy. Že vždycky bude část hygiena, a vždycky bude chapter nějaká bezpečnost atd. Takže jak se stalo chapter terorism, tak se stane chapter covid. A asi budeme umět si s tím poradit. Lidi si zvyknou, že ano běžím, pak skončím, dám si roušku. Venku nesmím bez roušky a tak dále. To bohužel jedna představa, jedna scénária je, že 50 %-60 % hráčů z našeho oboru možná i zmizí. Nepřežijí. Ti větší hráči asi mají nějaký rezervy přežít, nebo jsou schopný něco vymyslet. Ale zpráva pro všechny, že se musí transformovat. Někdo jde do směru virtuální závody a podobně. A musíme si to naše portfolio rozšířit. Páč my teďka co prodáváme, vlastně ten náš celý rozpočet, ten náš celý stream záleží na mass participatnion, jo na masová účast. Když nám zakážou masovou účast, tak nemáme co nabídnout. Možná do budoucna by se mohl RunCzech trochu transformovat a zkusit nabídnout věci pro jednotlivce. Protože když nemůže

běžet tisíc lidí najednou, může běžet jeden sám a ten poběží. A pak jak můžeme ho servisovat, skrze nějaký tréninky, skrze nějaký ty digitální markety, online, e-commerce.

Takže to vlastně přineslo nové výzvy?

Nový výzvy a kdo chce přežít, musí se změnit, musí se transformovat.